

Prima instanță: judecătoria Rîșcani mun.Chișinău (jud.Iu. Potînga)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.D. Manole, Șt. Niță, A. Bostan)

ÎNCHEIERE

14 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Judecătorii:

Tatiana Vieru

Ion Druță

Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva deciziei din 05 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Mutaf împotriva Societății pe Acțiuni „Termocom”, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22, Întreprinderea Municipală „Infocom” cu privire la obligarea excluderii din facturile de plată a sumei datorate și încasarea prejudiciului moral,

c o n s t a t ă :

La data de 12 martie 2013, Lidia Mutaf s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SA „Termocom”, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22 și ÎM „Infocom” solicitînd excluderea din facturi a sumei datorate în mărime de 7354,06 lei și repararea prejudiciului moral în mărime de 5000,0 lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că la data 01 decembrie 2009, Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat încasarea din contul său a datoriei pentru energia termică în sumă de 12607,58 lei pentru perioada de pînă la data de 01 octombrie 2009.

Prin decizia din 02 iunie 2010 a Curții de Apel Chișinău s-a încasat datoria formată în interiorul termenului de prescripție în sumă de 4533,52 lei. În rest pretențiile privind încasarea sumei de 7354,06 lei au fost respinse ca fiind tardive. Suma încasată în baza deciziei instanței de apel a fost achitată și acceptată de către Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22 și exclusă din suma datoriei de 12607,58 lei și din bonul de plată pentru luna octombrie 2011.

Remarcă că, pentru excluderea din factură a sumei de 7354,06 lei, nerecunoscută și neîncasată de instanța de judecată, s-a adresat către Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22, SA „Termocom” și ÎM „Infocom” cu cerere, dar fiecare dintre destinatari au refuzat, referindu-se la obligațiunea altora din cei trei agenți de a exclude datoria din facturi.

Prin încheierea din 16 ianuarie 2015 a judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău s-a încetat, din motiv că există o hotărîre irevocabilă, procesul civil pe capătul de cerere înaintat de reclamanta Lidia Mutaf împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22 privind excluderea din facturile lunare de plată a sumei de 7354,06 lei în cauza civilă la acțiunea înaintată de Lidia Mutaf împotriva SA „Termocom”, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 22 și ÎM „INFOCOM” privind excluderea din facturile de plată a datoriilor și repararea prejudiciului moral.

Prin hotărîrea din 16 ianuarie 2015 a judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Mutaf și a fost obligat SA „CET 2”, succesor în drepturi al SA „Termocom”, de a exclude din facturile lunare de plată a agentului termic suma 7354,06 lei. În rest, pretențiile au fost respinse ca fiind nefondate.

Prin decizia din 05 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de SA „Termoelectrica” și a fost menținută hotărîrea din 16 ianuarie 2015 a judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău.

La data de 17 iunie 2016, SA „Termoelectrica” a declarat recurs împotriva deciziei din 05 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău, solicitînd respingerea cererii de chemare în judecată depusă de Lidia Mutaf împotriva SA „Termoelectrica”.

În susținerea recursului s-a invocat că decizia contestată este neîntemeiată.

Menționează că, SA „Termoelectrica” are încheiate contracte de livrare-utilizare a energiei termice cu ÎMGFL, CCL, APLP și ACC, în volumul stabilit de ambele părți, pînă la hotarul de delimitare a apartenenței de balanță. Conturile personale pe numele pîrîtilor sunt deschise în majoritatea cazurilor la Asociații, Cooperative și Gestionarii Fondului Locativ. Însă, între furnizor și proprietarii, chiriașii și locatarii caselor individuale, apartamentelor/încăperilor locuibile în cămine și încăperile nelocuibile din bloc nu sunt încheiate careva contracte. Respectiv, SA „Termoelectrica” nu poate fi obligată să excludă careva sume din factura de plată, pe motiv că nu îi poate fi impusă calitatea de pîrît în litigiile de acest gen.

Consideră că, solicitarea excluderii din factură a unei anumite sume din motivul aplicării termenului de prescripție extinctivă, nu este motiv de a admite cerințele în cauză, deoarece datoria restantă a Lidiei Mutaf - locatar al apartamentului nr.98 din str. Cahul, nr.8/2 este una valabilă și poate fi oricînd stinsă benevol.

Indică că, lunar au fost expediate facturile pentru energia termică consumată, care cuprinde calculul lunar și în cazul în care Lidia Mutaf nu era de acord cu facturile expuse spre plată, urma să se conformeze prevederilor art. 14 al Legii contenciosului administrativ și să înainteze o cerere prealabilă gestionarului fondului locativ, ceea ce la caz nu s-a făcut. Prin efectuarea plăților lunar pentru energia termică, se recunoaște datoria, respectiv cursul prescripției extinctive a fost întrerupt.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curtii de Apel Chișinău a fost adoptată la 05 aprilie 2016, iar SA „Termoelectrica” a declarat recurs la data de 17 iunie 2016.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 20 aprilie 2016, conform scrisorii de însoțire (Vol.I, f.d.228), însă date despre recepționarea acesteia lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat la data de 17 iunie 2016 de către SA „Termoelectrica”, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SA „Termoelectrica”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SA „Termoelectrica”.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva deciziei din 05 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecătorii

Ion Druță

Oleg Sternioală